

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร.สวามีย์ อัสวโรจน์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๓/๒๕๔๘

วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๘

เรื่อง ศาลปกครองกลางส่งคำร้องของผู้ถูกฟ้องคดี (คณะรัฐมนตรี) ในคดีหมายเลขดำที่ ๗๗๒/๒๕๔๕ และ ๗๗๓/๒๕๔๕ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ด้วยศาลปกครองกลางส่งคำร้องของผู้ถูกฟ้องคดี (คณะรัฐมนตรี) ในคดีหมายเลขดำที่ ๗๗๒/๒๕๔๕ และ ๗๗๓/๒๕๔๕ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่

๑. สรุปข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปความได้ ดังนี้

คำร้องที่ ๑ นายวัลลภ ตันตกุล ผู้ฟ้องคดี

คณะรัฐมนตรี ที่ ๑

สำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๒

กระทรวงคมนาคม ที่ ๓

นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา ที่ ๔

การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย ที่ ๕

พลอากาศเอก เทอดศักดิ์ สัจจะรักษ์ ที่ ๖ ผู้ถูกฟ้องคดี

(ซึ่งเป็นการฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลาง ตามคดีหมายเลขดำที่ ๗๗๒/๒๕๔๕)

คำร้องที่ ๒ นายสมเจตน์ ทิณพงษ์ ผู้ฟ้องคดี

คณะรัฐมนตรี ที่ ๑

สำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๒

กระทรวงคมนาคม ที่ ๓

LIRT

นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา ที่ ๔

การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย ที่ ๕

พลอากาศเอก เทอดศักดิ์ สัจจะรักษ์ ที่ ๖

ผู้ถูกฟ้องคดี

(ซึ่งเป็นการฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลาง ตามคดีหมายเลขคำที่ ๗๗๗/๒๕๔๕)

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบทั้งสองคำร้องมีข้อเท็จจริงบางประเด็นเป็นอย่างเดียวกัน ศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งให้รวมคดีทั้งสองเข้าด้วยกัน กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ยื่นฟ้องคณะกรรมการที่ ๑ สำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๒ กระทรวงคมนาคม ที่ ๓ นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา ที่ ๔ การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย ที่ ๕ พลอากาศเอก เทอดศักดิ์ สัจจะรักษ์ ที่ ๖ ต่อศาลปกครองกลางว่าคณะกรรมการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๔ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นกรรมการอื่นในคณะกรรมการการทำอากาศยานแห่งประเทศไทยตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติการทำอากาศยานแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ตั้งแต่วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ โดยมีวาระการดำรงตำแหน่ง ๓ ปี จะครบวาระในวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ต่อมาในเดือนมกราคม ๒๕๔๕ นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งมีอำนาจกำกับกิจการของการทำอากาศยานแห่งประเทศไทยโดยทั่วไป ได้พยายามเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการการทำอากาศยานแห่งประเทศไทย ทั้งคณะ โดยได้ทาบทามให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองและกรรมการอื่น ๆ ลาออกจากตำแหน่งเพื่อเปิดโอกาสให้นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ สามารถเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการการทำอากาศยานแห่งประเทศไทยทั้งคณะได้ แต่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ยอมลาออกเนื่องจากเห็นว่าไม่ถูกต้อง ส่วนประธานกรรมการและกรรมการคนอื่น ๆ ได้ยื่นใบลาออกจากตำแหน่งทั้งหมด และต่อมานายวันมูหะมัดนอร์ มะทา ได้ดำเนินการหลายขั้นตอนรวมทั้งกระทำการที่มีผลให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากความเป็นกรรมการในคณะกรรมการการทำอากาศยานแห่งประเทศไทยก่อนครบวาระโดยไม่ถูกต้อง รวมทั้งมีหนังสือแต่งตั้งบุคคลอื่นเป็นประธานกรรมการและกรรมการในคณะกรรมการการทำอากาศยานแห่งประเทศไทยเต็มจำนวน ๘ คน ตามหนังสือด่วนที่สุด ที่ นร ๐๒๐๕/๑๕๑๕ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ โดยไม่ระบุนามชื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสอง การดำเนินการดังกล่าวและมติคณะรัฐมนตรีที่เกิดขึ้นจึงเป็นมติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและต่อมาเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ สำนักนายกรัฐมนตรีได้ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องแต่งตั้งประธานกรรมการและคณะกรรมการอื่นในคณะกรรมการการทำอากาศยานแห่งประเทศไทย

ตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า มติดังกล่าวและประกาศของสำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากการเป็นกรรมการอื่นในคณะกรรมการการทำอากาศยานแห่งประเทศไทย เป็นคำสั่งและการกระทำทางปกครองที่มีชอบด้วยกฎหมาย ไม่สุจริตและไม่เป็นธรรมทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายและเสื่อมเสียชื่อเสียง เกียรติยศ วิชาชีพ และความเจริญทางอาชีพโดยสุจริต จึงขอให้ศาลเพิกถอนมติของคณะรัฐมนตรีดังกล่าวและให้เพิกถอนประกาศของสำนักนายกรัฐมนตรี ในการแต่งตั้งประธานและกรรมการในคณะกรรมการการทำอากาศยานแห่งประเทศไทย

ศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งรับคำฟ้องไว้พิจารณาเฉพาะคณะรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี ได้โต้แย้งในคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ใช่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาล ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๓ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่ของศาลปกครองเกินกว่ารัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ บัญญัติไว้ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีไม่ใช่คำสั่งทางปกครอง ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงเห็นว่าพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๓ เป็นบทบัญญัติที่มีผลใช้บังคับเกินกว่าที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ บัญญัติไว้ จึงทำให้บทบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖

ศาลปกครองกลาง ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แย้งว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง ๓ มาตรา ๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ จึงให้รอการพิจารณาคดีไว้ชั่วคราวและส่งความเห็นของคณะรัฐมนตรี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามทางการ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

๒. การดำเนินการของศาลรัฐธรรมนูญ

ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้รับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดของศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๖ ข้อ ๑๒ และศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้แล้ว และมีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยเบื้องต้นว่า จะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ได้หรือไม่ ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า

“ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำร้องระบุว่า มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี กรณีจึงเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย และให้แจ้งให้ศาลปกครองกลางและคณะรัฐมนตรีทราบพร้อมทั้งแจ้งต่อคณะรัฐมนตรีว่า หากประสงค์จะทำคำชี้แจงเพิ่มเติมต่อศาลรัฐธรรมนูญก็สามารถทำได้ภายในกำหนด ๑๕ วัน นับจากวันที่ได้รับหรือถือว่าได้รับหนังสือแจ้งจากศาลรัฐธรรมนูญ

ต่อมา คณะรัฐมนตรีมีหนังสือลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ แจ้งมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ มอบหมายให้กระทรวงคมนาคมและพนักงานอัยการรับดำเนินการในเรื่องนี้ในนามของคณะรัฐมนตรี และกระทรวงคมนาคมได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ขอให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการจัดทำคำชี้แจงยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญ นายบัญญัติ วิสุทิมรรค พนักงานอัยการสำนักงานคดีปกครอง สำนักงานอัยการสูงสุดผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการในนามของคณะรัฐมนตรีได้ส่งคำชี้แจงประกอบข้อโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ มาตรา ๓ ได้บัญญัติค่านิยามว่าหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองตามมาตรา ๕ เกินกรอบอำนาจที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๖ โดยบัญญัติค่านิยามคำว่า “หน่วยงานทางปกครอง” ว่า หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ และให้หมายความรวมถึงหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนินกิจการทางปกครอง และบัญญัตินิยามคำว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ให้หมายถึง (๑) ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง คณะบุคคล หรือผู้ที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานทางปกครอง (๒) คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท คณะกรรมการหรือบุคคลซึ่งมีกฎหมายให้อำนาจในการออกกฎ คำสั่ง หรือมติใด ๆ ที่มีผลกระทบต่อบุคคล และ (๓) บุคคลที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแล

ของหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตาม (๑) หรือ (๒) โดยละเว้นไม่บัญญัติความตามข้อจำกัดที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ ส่วนที่ให้หมายถึงหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาล อันมีผลให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษารวมไปถึงกรณีที่คู่กรณีเป็นรัฐบาลและองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญด้วย ซึ่งขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญในการบัญญัติจำกัดกรอบอำนาจของศาลปกครองให้มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคู่กรณีเฉพาะที่เป็นหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาลเท่านั้น

นอกจากนั้นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๑ และประเพณีการปกครองระบอบประชาธิปไตย คำว่า “รัฐบาล” หมายถึงคณะรัฐมนตรีที่ทำหน้าที่บริหารราชการแผ่นดินในขณะที่ยังดำรงตำแหน่งอยู่ ซึ่งขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ บัญญัติให้ศาลปกครองมีเขตอำนาจในคดีที่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาลเป็นคู่กรณีเท่านั้น ศาลปกครองย่อมไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่คณะรัฐมนตรีเป็นคู่กรณี แต่ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีดังกล่าวได้ เพราะพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ โดยศาลปกครองตีความว่า คณะรัฐมนตรีเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามบทนิยามดังกล่าว มาตรา ๓ ดังกล่าวจึงเป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ ใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖

๓. ประเด็นการพิจารณาวินิจฉัยและคำวินิจฉัย

ประเด็นที่ต้องมีการพิจารณาวินิจฉัยมีว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นได้ว่า ประเด็นที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยนั้นศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๑ - ๒๔/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๗ วินิจฉัยไว้แล้วว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ มาตรา ๕ และมาตรา ๔๒ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ เพราะรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ เป็นบทบัญญัติให้อำนาจก่อตั้งศาลปกครองและการดำเนินคดีปกครองอย่างกว้าง ๆ โดยมีลักษณะที่สอดคล้องกับหลักการของการมีศาลปกครอง ส่วนพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ ที่บัญญัติให้ความหมายของคู่ความฝ่ายรัฐในคดีปกครองหรือหน่วยงานของรัฐฝ่ายปกครองเพียงแต่กำหนดรายละเอียด คือได้บัญญัติถึงกระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรมแต่เรียกชื่ออย่างอื่น ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา

หรือหน่วยงานอื่นของรัฐและให้หมายความรวมถึงหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครอง หรือให้ดำเนินกิจการทางปกครอง และการที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ กำหนดไว้อย่างกว้าง ๆ อันทำให้แตกต่างจากบทบัญญัติมาตรา ๓ นั่นก็เพราะรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดที่กำหนดอำนาจหน้าที่ของศาลปกครองให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติเช่นเดียวกับเรื่องอื่น ๆ ที่รัฐธรรมนูญวางกรอบกว้าง ๆ สำหรับการแบ่งสรรการใช้อำนาจของรัฐและวิธีการใช้อำนาจของรัฐ ส่วนรายละเอียดนั้นจะมีอยู่ในกฎหมายลำดับรอง เพื่อไม่ให้รัฐธรรมนูญมีบทบัญญัติที่มากเกินไปจนความจำเป็น เนื่องจากหลักการของรัฐธรรมนูญ คือต้องรับรองการใช้อำนาจรัฐและการตรากฎหมาย และจะต้องมีกฎหมายที่รองรับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญซึ่งอาจมีการขยายความหรือเพิ่มเติมรายละเอียดได้ แต่จะตัดทอนไม่ได้ ดังนั้นบทบัญญัติของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ นั้นจึงมีหลักการที่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ และหลักการของการมีศาลปกครองแล้ว

อย่างไรก็ตามแม้การที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ มิได้บัญญัติชัดเจนว่าหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ที่จะถูกฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้นั้นต้องอยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาล แต่จากเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ต้องการให้มีศาลปกครองเพื่อประสงฆ์จะคุ้มครองประชาชนจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาล เพื่อมิให้หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจหรือกระทำการใด ๆ ต่อประชาชนอย่างไม่เป็นธรรม โดยให้ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำดังกล่าวสามารถฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ ศาลปกครองจึงต้องมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาข้อพิพาทที่เกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือของหน่วยงานที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐบาล ส่วนการที่จะวินิจฉัยว่า คณะรัฐมนตรีเป็นหน่วยงานของรัฐบาลหรืออยู่ในกำกับดูแลของรัฐบาลที่จะอยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองหรือไม่นั้นเป็นเรื่องที่ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยได้เองไม่ใช่อำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาวินิจฉัย เพราะในกรณีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเพียงว่า บทบัญญัติของกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญหรือไม่เท่านั้น

ดังนั้น แม้คู่กรณีในคดีนี้ โดยเฉพาะฝ่ายที่ได้แย้งจะแตกต่างจากในคดีตามคำวินิจฉัยที่ ๑ - ๒๔/๒๕๔๗ กล่าวคือ เป็นคนละหน่วยงานกัน แต่ก็มีประเด็นที่มีหลักกฎหมายบางส่วนเหมือนกัน คือ มีการโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖ ดังได้กล่าวมาแล้ว และในคดีนี้ก็ไม่มีเหตุ
ประการใดที่จะเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยให้แตกต่างจากคำวินิจฉัยที่ ๑ - ๒๔/๒๕๔๗ ได้ จึงวินิจฉัยว่า
พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ ไม่ขัดหรือแย้ง
ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๖

ศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ อัสวโรจน์
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ